

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/95/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612216221
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6612216221.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďurianana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 proti žalovanému Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 10C/172/2012-156 zo dňa 27. apríla 2015, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej aj „súd prvej inštancie“, príp. „prvoinštančný súd“, event. „okresný súd“) žalobu žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol (prvý výrok), žalovanému náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok) a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol (tretí výrok).

2. Súd prvej inštancie v priebehu konania veci rovnakých sporových strán s rovnakým predmetom žaloby o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci vedenými pod sp. zn. 8C/161/2012, 10C/159/2012, 10C/163/2012, 10C/165/2012, 10C/166/2012, 10C/168/2012, 10C/172/2012, 10C/174/2012, 10C/175/2012, 10C/176/2012, 10C/177/2012, 10C/181/2012, 10C/182/2012, 10C/195/2012, spojil uznesením č. k. 10C/172/2012-22 zo dňa 05. septembra 2013 na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. 10C/172/2012.

2.1 Majetková škoda a nemajetková ujma mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Lučenec, ku ktorej malo dôjsť v jednotlivých exekučných konaniach vedených pred okresným súdom, kde žalobca vystupoval ako oprávnený a vymáhal svoje pohľadávky voči svojim dlžníkom z uzavretých úverových zmlúv. Okresný súd vykonal dokazovanie pripojenými exekučnými spismi týkajúcimi sa jednotlivých spojených konaní a zistil, že:

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 8C/161/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 8Er/388/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 30. mája 2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 04. augusta 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/159/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 8Er/101/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola

exekučnému súdu doručená dňa 07. februára 2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 07. marca 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/163/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 5Er/1192/2010, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 22. decembra 2010 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 21. januára 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/165/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 14Er/931/2010, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23. septembra 2010 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 11. januára 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/166/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 5Er/1106/2010, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 25. novembra 2010 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 21. januára 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/168/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 5Er/656/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 16. augusta 2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 09. septembra 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/172/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 6Er/47/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 21. januára 2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 09. marca 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/174/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 5Er/739/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23. septembra 2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 11. novembra 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/175/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 17Er/1195/2010, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 22. decembra 2010 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 17. januára 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/176/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 13Er/567/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 21. júla 2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 23. augusta 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/177/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 6Er/233/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 25. marca 2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 08. júna 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/181/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 5Er/704/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 09. septembra 2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 27. septembra 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/182/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 5Er/1108/2010, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 25. novembra 2010 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 21. januára 2011;

- konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 10C/195/2012 sa týka exekučného konania sp. zn. 12Er/1014/2010, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 20. októbra 2010 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 23. novembra 2010.

2.2 Žalobca podal už v spojenej veci na okresný súd dňa 23. apríla 2015 návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Súd prvej inštancie nenašiel zákonný dôvod na prerušenie konania, pretože o námietke zaujatosti žalobcu proti sudcom okresného súdu vznesenej v žalobe už rozhodol Okresný súd Lučenec uzneseniami č.k. 14NcC/462/2012-8, 15NcC/484/2012-8, 43NcC/282/2012-8, 41NcC/259/2012-8, 16NcC/513/2012-8, 41NcC/257/2012-8, 13NcC/449/2012-8, 13NcC/457/2012-8, 17NcC/557/2012-8, 43NcC/256/2012-8,

15NcC/460/2012-8, 14NcC/467/2012-8, 15NcC/447/2012-8, 43NcC/282/2012-8 tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil.

2.3 Prvoinštančný súd k zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v prieťahoch v konaní uviedol, že samotné nedodržanie lehoty v exekučnom poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z.) neznamená automaticky prieťahy v konaní. Vo všetkých prípadoch bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, ktorý musel exekučný súd preskúmať z hľadiska ustanovení zákonov na ochranu spotrebiteľa, čo si vyžadovalo osobitnú právnu úvahu. Vo všetkých prípadoch v rámci exekučného konania súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, teda v danom prípade 15 dňová zákonná lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora neplatí. Dĺžka exekučného konania bola primeraná náročnosti veci. Súd prvej inštancie s poukazom na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) skonštatoval, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v konaní a tým ani podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Preto okresný súd žalobu žalobcu zamietol. Tým, že žalobca nepreukázal podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu nebolo potrebné a hospodárne vykonať dokazovanie k výške škody.

2.4 Súd prvej inštancie rozhodol vo veci ťažiskovo s poukazom na ustanovenia § 9 ods. 1, ods. 2, § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a ustanovenia § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj „Exekučný poriadok“) účinného do 31. mája 2011 a od 01. júna 2011.

2.5 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s vtedajším ustanovením § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“) podľa úspechu v konaní tak, že úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania. Žalovaný si v konaní trovy konania voči žalobcovi nevyčísľil, ani mu žiadne trovy konania nevznikli, preto mu okresný súd trovy prvoinštančného konania nepriznal.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas dňa 01. júna 2015 odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 205 ods. 2 s použitím § 221 ods. 1 O. s. p. Poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Trval na osobnej účasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania preto podáva odvolanie. V čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Okresný súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom na pojednávaní v jeho neprítomnosti meritórne rozhodol, hoci on oznámil, že trvá na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní za podmienky, že bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešpondujú s časovými úsekmi, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Na pojednávaní chcel žalobca predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku. Okresný súd vykonal dokazovanie ex offo, nepoučil ho podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že chce vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, ktoré nemohol predložiť spolu so žalobou a nemohol ich predložiť ani neskôr, pretože nebol poučený a informovaný. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaoberala uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Žalobca ďalej poukázal na to, že okresný súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupujú totožní účastníci, avšak v ktorých bol rozdielny

skutkový dej a teda aj skutkový základ. Pri dodržiavaní jeho práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že okresný súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Okresný súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom zo dňa 27. apríla 2015, voči ktorému podal žalobca odvolanie 01. júna 2015 s tým, že vec bola predložená odvolaciemu súdu až dňa 18. apríla 2018. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“), ktorý v zmysle § 470 ods. 1, 2 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Krajský súd funkčne príslušný na prejednanie odvolania v zmysle § 34 C. s. p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem a rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie; v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku a v zmysle § 387 ods. 1, 2 C. s. p. na ne v celom rozsahu poukazuje; súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku je potrebné uviesť, že záver súdu prvej inštancie o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v sporných exekučných konaniach. Keďže odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu viazaný (§ 379 a § 380 C. s. p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či (ne)došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

8. Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Zo spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa voči žalovanému domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadostí o vydanie poverení na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty. Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu napádal vecnú správnosť rozhodnutia vo veci samej. Rozsudok okresného súdu žiadal zrušiť najmä pre procesné chyby, ktoré vymenoval bez toho, aby špecifikoval, v čom presne vidí namietané pochybenie. V prvom je rade potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi. V danom prípade je zrejmé, že aj vzhľadom na predkladanie enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy, odvolanie nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v rozsudku okresného súdu; ide len o zhrnutie rozličných argumentov, reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia žalôb prvoinštančnými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach.

9.1 Zo spisu je preukázané, že okresný súd doručil prostredníctvom pošty žalovanému žalobu na vyjadrenie (č. l. 20), vyjadrenie žalovaného k žalobe žalobcovi (č. l. 39) a ďalej písomné poučenie okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p. doručil obidvom stranám konania. Odvolacia námietka žalobcu, že mu súd prvej inštancie uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti, odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie,

nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil súd prvej inštancie právnomu zástupcovi žalobcu riadne poštou a včas s poskytnutím 5-dňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli podľa odvolacieho súdu splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 30. júna 2016). Postupom súdu prvej inštancie v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Súd prvej inštancie síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti strán sporu, toto však pozostávalo len z oboznámenia sa s písomnosťami zo spisu vrátane obsahu exekučných spisov, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe s tým, že žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a teda obsah exekučných spisov z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií do rozhodnutia exekučného súdu o ich zamietnutí mu bol nepochybne známy; preto neobstojí námietka žalobcu, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom a k tvrdeniam žalovaného s poukazom i na to, že mu bolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal.

10. Skutočnosť, že okresný súd na pojednávaní rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania a súčasne rozhodol vo veci samej (vzhľadom na neodôvodnenosť návrhov na prerušenie konania a vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí návrhov na prerušenie konania) nemožno v žiadnom prípade hodnotiť (s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania) ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania a ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a žiadal prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaniu veci. V danom prípade zaujatosť vo veci prejednávanej zákonného sudcu žalobca namietal už v žalobe. O jeho námietke bolo rozhodnuté vyššie uvedenými uzneseniami (ods. 2.2 tohto rozhodnutia) Krajského súdu Banská Bystrica, ako súdu nadriadeného podľa § 16 ods. 1 O. s. p. Vo veciach, ktoré sa pôvodne viedli na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 8C/161/2012, 10C/159/2012, 10C/163/2012, 10C/165/2012, 10C/166/2012, 10C/168/2012, 10C/172/2012, 10C/174/2012, 10C/175/2012, 10C/176/2012, 10C/177/2012, 10C/181/2012, 10C/182/2012, 10C/195/2012 nebol zákonný sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania týchto vecí, keďže nebol zákonným sudcom v exekučných veciach, v ktorých podľa tvrdenia žalobcu nebolo rozhodnuté o návrhu na zmenu súdneho exekútora v stanovenom čase. Vzhľadom na uvedené, keďže žalobca si uplatnil svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu a o jeho námietke bolo už aj zákonným postupom rozhodnuté, okresný súd nevidel dôvody pre prerušenie konania. O obdobnom návrhu na prerušenie konania rozhodol okresný súd v konaní už pri vytyčení pojednávania na deň 11. decembra 2013 uznesením č. k. 10C/172/2012 - 54 zo dňa 17. decembra 2013 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 14Co/270/2014-76 zo dňa 27. januára 2015 predmetné uznesenie okresného súdu potvrdil.

10.1 Sťažnosť žalobcu k Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., pretože otázku či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. februára 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. februára 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

10.2 Dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v zmysle návrhu žalobcu z 23. apríla 2015 má byť aj predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, zodpovedanie ktorých má podľa názoru žalobcu zásadný význam aj pre konanie v tejto veci.

10.2.1 Uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 7C/6/2010-269 zo dňa 07. októbra 2013, ktorým podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach bolo podľa zistenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. decembra 2014. Okresný súd Prešov uznesením č.

k. 7C/6/2010-316 zo dňa 12. marca 2015 opätovne prerušil konanie a predložil vec Súdnemu dvoru Európskej únie na zodpovedanie prejudiciálnych otázok v znení:

1. Či ide o závažné porušenie práva Európskej únie, ak sa vymôže v exekúcii vedenej na základe rozhodcovského rozsudku plnenie z neprijateľnej podmienky v rozpore s judikatúrou Súdného dvora Európskej únie?

2. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci, môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?

3. V prípade, ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

4. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovednosť členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

5. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Konanie na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 začalo na návrh fyzickej osoby proti Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ide teda o skutkovo a právne odlišnú vec, než je spojená vec sp. zn. 10C/172/2012 začatá na návrh žalobcu. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa neriešia žiadne otázky, ktoré by mohli mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Preto dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. neexistuje.

11. Odvolacia námietka žalobcu, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná; tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd uzneseniami č. k. 14NcC/462/2012 - 8, 15NcC/484/2012 - 8, 43NcC/282/2012 - 8, 41NcC/259/2012 - 8, 16NcC/513/2012 - 8, 41NcC/257/2012 - 8, 13NcC/449/2012 - 8, 13NcC/457/2012 - 8, 17NcC/557/2012 - 8, 43NcC/256/2012 - 8, 15NcC/460/2012 - 8, 14NcC/467/2012 - 8, 15NcC/447/2012 - 8, 43NcC/282/2012 - 8 tak, že zákonnú sudkyňu JUDr. Katarínu Červenkovú z prejednávania a rozhodovania vecí nevylúčil, pretože u nej neboli zistené okolnosti, ktoré by ju z prejednávania a rozhodovania vecí vylučovali. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenia nadriadeného súdu boli stranám riadne doručené. Iné dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol. Odvolací súd takisto nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonnej sudkyne. Sudcu je možné vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť vec v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor strany, že v osobe určitého sudcu existujú okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci a ani skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Iné dôvody, pre ktoré by mal byť sudca, ktorý vo veci rozhodol vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, ako sú už posúdené Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným, žalobca v odvolaní ani

neuvádza. V predmetnej veci rozhodoval zákonný a nestranný sudca, preto k vade konania tvrdenej žalobcom zo stany okresného súdu nedošlo

12. Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

12.1 Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie predmetných exekúcií došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Žalobca v žalobe uvádza, že v exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel účinných od 01. júna 2010 do 31. mája 2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená iba vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, avšak žalobca disponuje exekučnými titulmi vo forme rozhodcovských rozsudkov, na ktoré sa výnimka podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o lehote na rozhodnutie nevzťahovala. Len v období od 01. júna 2011 už 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila v prípade, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

12.2 Tento názor žalobcu nie je celkom správny. Zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej „zákon č. 244/2002 Z. z.“) nadobudol účinnosť 01. júla 2002. V § 35 zákon č. 244/2002 Z. z. ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

12.3 Exekučný poriadok v znení účinnom od 01. februára 2002 do 31. augusta 2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1, 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. februára 2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval, od 01. júla 2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku, ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zák. č. 244/2002 Z. z. priznával rozhodcovskému rozsudku s účinnosťou od 01. júla 2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku súdu. V období od 01. júla 2002 do 31. mája 2010 bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak titulom bol rozhodcovský rozsudok v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až s účinnosťou od 01. júna 2010 bola v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakotvená výnimka, že lehota 15 dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d).

12.4 Exekučný poriadok s účinnosťou od 01. septembra 2005 v § 41 ods. 2 písm. c) za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d) vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela Exekučného poriadku uskutočnená zák. č. 102/2011 Z. z. účinná od 01. júna 2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z toho vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 01. júla 2002; v období od 01. júla 2002 do 31. mája 2010 mal exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie, rozhodnúť do 15 dní od doručenia žiadosti, ale v období od 01. júna 2010 naďalej, pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť, už nebol viazaný lehotou 15 dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Všetky žiadosti v žalobcom označených exekučných konaniach boli na súd doručené po dátume 01. júna 2010 (v období od septembra 2010 do septembra 2011), kedy už zákonná lehota na rozhodnutie o týchto žiadostiach neplatila.

12.5 Okrem toho, podľa ustálenej súdnej praxe pätnásťdňová lehota, plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13.02.2013). Preto v prípade, že okresný súd z pripojených exekučných spisov zistil, že k vydaniu rozhodnutí o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcií došlo v jednotlivých exekučných konaniach v rozpätí 18 dní až 2,5 mesiaca od podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, uvedený postup a obdobia nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predložených exekučných titulov. Aj odvolací súd poznamenáva, že doba rozhodovania o žiadostiach súdneho exekútora v uvedenom trvaní nie je neprimeraná, najmä s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval pred okresnými súdmi, je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota, nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi bol vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Predovšetkým bol povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 Exekučného poriadku mal všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade, ak exekučným titulom je rozhodcovské rozhodnutie (rozhodcovský rozsudok), je nevyhnutné vychádzať okrem Exekučného poriadku aj zo zák. č. 244/2002 Z. z. Pri nútenom výkone právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná. Takýto právny záver vyplýva z nespočetného množstva rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (napr. 3Cdo 385/2012, 6Cdo 228/2011, 6Cdo 105/2011, 5Cdo 230/2011, 1Cdo 54/2013 a iné). K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní a tak v dôsledku jeho subjektívneho konania došlo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom, ktoré bolo ovplyvnené i tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly (vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, návrhov na vykonanie exekúcie i žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, atď.). Ak exekučný súd adekvátnym spôsobom procesne reagoval na nezákonnosť vedenia exekúcie na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcu v pozícii oprávneného, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že na strane exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu (viď uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012, v ktorom sa uvádza, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase, lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zisťuje rozpor žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie). Ak teda okresný súd v prípade, ak žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, nie je touto lehotou viazaný, nemohlo z jeho strany dôjsť k jej porušeniu, a nemožno hovoriť o tom, že súd nerozhodol v zákonnej lehote. Odvolací súd teda na podporu tvrdení uvedených v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu poznamenáva, že zo slovného a logického výkladu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania vyplýva, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia; pokiaľ súd zamietol návrh na vydanie poverenia, táto lehota neplatí, čo je dané zrejme tým, že súd pre posúdenie žiadosti o vydanie poverenia a podkladov na vykonanie exekúcie potrebuje dlhší čas, než na vydanie poverenia.

12.6 Je preto zrejme, že vyššie uvedenú lehotu je možné považovať za akceptovateľnú. Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí poukazuje na svoju dovtedajšiu judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

SR (napr. I. ÚS 42/01). V prejednávacom prípade nedošlo k žiadnym prietiahom v konaní zo strany exekučného súdu a vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 18 dňoch až 2,5 mesiacoch od doručenia tejto žiadosti na exekučný súd je v súlade s právom žalobcu na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prietahov.

13. Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Ani v tomto smere však nemožno okresnému súdu nič vytknúť; žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Správne právne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovel, keď neboli naplnené súčasne všetky zákonom určené podmienky, na základe ktorých dochádza k vzniku zodpovednosti štátu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu.

14. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, ktorý bol v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou do 30. júna 2016 (ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p.).

15. O trovách odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. V dôsledku miery úspechu žalovaného v odvolacom konaní mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania; keďže si žalovaný žiadne trovy neuplatnil, ani mu z obsahu spisu nevyplynuli, odvolací súd mu trovy odvolacieho konania nepriznal (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26. 10. 2016).

16. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).